

[Wilhelm]

fjernsynsudsendelsen i går, var i fuldstændig overensstemmelse med det, han svarede energipolitisk udvalg i foråret, hvad er det så for en af udgaverne, han nu mener han har brugt begge gange? Er det den med, at man ved en senere beskatning også kan inddrage den merfortjeneste, der er sket i kraft af realprisstigningerne i 1979, eller er det den udgave, som den lød i mine ører i går, at man ved en senere beskatning ikke kan gå tilbage og inddrage den merfortjeneste, man har haft i kraft af de realprisstigninger, der ligger forud for et skatteforslag?

Ib Christensen (DR):

Med partiets sædvanlige talent for at fremsætte dagsordensforslag, som man er sikker på at ikke andre kan stemme for, har fremskridtpartiet fremsat et dagsordensforslag, som vi ikke kan støtte.

Vi mener nemlig ikke, at alle Danmarks problemer løses ved at lette skatte- og restriktionstrykket på arbejds- og produktionslivet. Vi er enige i, at det skal lattes, men vi mener ikke, at det løser alle problemer. Der må en anden jordpolitik til. Der må reformer til af forskellig art. Der må en ny valutapolitik til m. v. Vi er enige med fremskridtpartiet om, at man ikke skal bebyrde erhvervene med løn- og prisstop og andre nye byrder, men vi kan af de grunde, jeg her har nævnt, ikke støtte forslaget. Vi må i øvrigt gå ud fra, at når man taler om produktionsområdet, mener man også ejendomsbeskatning. Det er jo det, som fremskridtpartiet har været med til at ødelægge, med det resultat at indkomstskatten er blevet så meget større.

Vi kan altså ikke støtte denne dagsorden og synes i øvrigt heller ikke, at det er syndelig motiveret, den dag en regering præsenterer sig i folketinget, straks at møde den med dagsordensstorm.

Statsministeren holdt en svartale her, som jeg synes var meget skuffende. Hvis vi skal bruge den terminologi, som hr. Ellemann-Jensen gjorde, så var det vel Dr. Jekyll, der talte i går med det hårde udspil, de stærke indgreb og i hvert fald tilløbet til langsigtede reformer, men det var Mr. Hyde, der svarede og slog enhver forhåbning om socialdemokratiets og regeringens vilje, i hvert fald foreløbig, ned, som måtte være langt ind i socialdemokratiske kredse om, at regeringen ville

bruge de flertalsmuligheder, der er, og som er blevet styrket mandatmæssigt ved folketingsvalget.

Denne svartale var en antiklimaks. Jeg håber ikke, det er en definitiv afvisning af andre flertalsmuligheder end dem, statsministeren nævnte. Statsministeren nævnte ikke et eneste ord om SF, heller ikke om VS og retsforbundet. For vores vedkommende er det jo ikke usædvanligt, at statsministeren ikke har øje for nogen samarbejdsmuligheder dér, men end ikke SF, der dog under valgkampen og i det forrige folketing blev nævnt som en potentiel forligspartner, blev nævnt. Derimod var der en nærmest venskabelig polemik over for venstre og det konservative folkeparti og direkte invitationer til det radikale venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti, der åbenbart som støttepartier er udset til den rolle, som hr. Lindinger spillede før folketingsvalget.

Statsministeren gentog, at regeringen foretrækker så langt, at det bliver et bredt og fast flertal, der står bag hele den økonomiske politik og i hvert fald bag de store, tunge sager. Der var dog den åbning heri, at det er, hvad regeringen foretrækker, men noget andet er så, hvad regeringen kan blive nødt til, og den bliver altså nødt til at affinde sig med skiftende flertal, hvis den mener sine reformtænkninger så alvorligt, som de er beskrevet i åbningstalen. Det bliver jo ikke sammen med centrum-demokraterne eller kristeligt folkeparti, man stopper noget vedrørende jord- og ejendomspekulationen. Det bliver ikke sammen med dem, man får gennemført nogle reformer vedrørende indkomstskatten. Det bliver ikke sammen med dem, man gennemfører indgreb mod boligspekulationen. Det ved statsministeren jo, men når statsministeren så samtidig siger – uden at angive, hvilke partier han tænker på – at der er nogle partier, der vasker deres hænder og løfter den principielle fane og ikke vil være med ved de alvorlige ting, så skylder statsministeren at angive, hvad det er for partier, der løfter sådan nogle principielle faner og ikke vil være med til nogen alvorlige og tunge ting. Hvad er det for partier? Kunne vi ikke få dem angivet? Det er åbenbart ikke centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti. I hvert fald har det hidtil været respekteret, når venstre, konservative, centrum-demokraterne og kristelige ville fremme jordspekulationen, og det